

NINA
LaCOUR

DAVID
LEVITHAN

Tu s'è

Quan
l'amistat és
a primera
vista

que em coneixes

Nina LaCour i David Levithan

Tu sí que em coneixes

Traducció d'Anna Llisterri

Fanbooks

Títol original: *You know me well*

© 2016, David Levithan i Nina LaCour

© de la traducció: 2017 Anna Llisterri

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: juny del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S. L.

ISBN: 978-84-16716-33-3

Dipòsit legal: B. 10.359-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Mark

1

En aquest moment, els pares es pensen que estic dormint sa i estalvi al sofà de casa del meu millor amic, en Ryan, acotxat pel silenci dels barris residencials. Alhora, els pares d'en Ryan es pensen que ell és a la llitera de dalt de la meua habitació, somiant felicitat després d'un vespre tranquil de jocs i televisió. En realitat som al barri de Castro, en un club, el Happy Happy, a la gran festa megagai per donar el tret de sortida a la Setmana de l'Orgull de ni més ni menys que San Francisco. Avui hi ha assistit gent de tot l'espectre, per respirar l'aire ple d'arcs iris i ballar amb els sons multicolors. En Ryan i jo encara no tenim l'edat, ni l'experiència, ni la roba, i estem completament encisats per tota l'escena que se'ns amuntega al voltant. En Ryan sembla una mica espantat però intenta dissimular-ho amb una cella aixecada i un sarcasme que li serveix de cortina de fum. Si se'ns acosta algú que no li agrada, m'agafa la mà perquè sembli que ja està ocupat, però fora d'aquests moments no hi ha contacte físic. En el context de la nostra relació, això es pot considerar lògic: som només amics excepte en els moments que, ui, resulta que som més que amics. No parlem d'aquests moments, i crec que en Ryan creu que, si no en parlem, aleshores no deuen haver passat. Això és el que vol.

Jo no sé què vull; per tant, en general li segueixo la veta.

Venir aquí va ser idea meua, però no hauria estat capaç de fer-ho sense en Ryan al costat. M'he quedat dins dels límits dels passadissos de l'institut, vivint la meua vida oficialment fora de l'armari pràcticament igual que abans que ho sabés ningú (jo inclòs). Només que ara és l'última setmana de tercer, i vaig tenir la sensació que havia arribat el moment de fer el salt de tres quarts d'hora fins a la ciutat. «Setze anys, i mai t'has arriscat», així defineix

en Ryan la meua vida (com si ell tingués més experiència a sortir d'estrany que jo). Per sort, semblo més gran del que sóc, fins al punt que una vegada l'entrenador de l'equip contrari va voler veure la meua fitxa, per estar segur que no era un estudiant universitari infiltrat. No tinc cap carnet fals ni res, però en un lloc com el Happy Happy el primer dia de l'Orgull tampoc no comproven res. Només hem hagut de fer cara de saber què feiem, i ens han deixat entrar.

Quan en Ryan em va dir que vindria em va sorprendre una mica, perquè insisteix que «ningú no n'ha de fer res» del fet que sigui gai. No estic gaire segur d'on em situa a mi, això. De vegades m'agafen ganes de sacsejar-lo i dir-li: «Tio, jo sóc el jugador de beisbol amb amics esportistes poc sofisticats i tu ets el poeta sensible que edita la revista literària: no hauria de ser jo, el que té por?». Però aleshores penso que això no és ser gaire bona persona, o almenys no gaire comprensiu, perquè en Ryan ha d'arribar a les seves pròpies conclusions. No hi ha absolutament cap manera de resoldre aquestes coses per algú altre. Encara que sigui el teu millor amic i sempre acabeu enrotllant-vos.

El local està realment fosc i no hi ha gaire espai per moure's. Hi ha força païos que ens miren amb ganes. Quan són macos, crec que a en Ryan li agrada. Però a mi m'incomoda. Si he vingut aquí no era amb la intenció de conèixer algú, tot i que potser a en Ryan li va passar pel cap quan em va dir que sí. A la festa n'hi ha uns quants que fan la mateixa fila que faria el meu pare si es vestís de cuir de cap a peus, i d'altres que sembla que estiguin en un càsting i no paren de fer-se selfies. Les frases de tothom topen entre elles formant un soroll enorme i els pensaments se m'encavalquen tant que l'únic que puc copsar és la potència del so.

Les festes on he anat fins ara eren en soterranis o gimnasos d'institut. Ara tinc la sensació d'haver entrat en un món més ample i més estret alhora. La Robyn canta sobre ballar tota sola, i la gent fa servir els cossos per expressar-ho. No és la mena de gent amb qui surto normalment. No som a la sala de jocs d'en Brewster, mirant un partit dels Giants. Aquesta gent no beu cerveses. Aquí tothom és de còctels.

No som ben bé al bar ni tampoc a la pista de ball. En Ryan està a punt de dir alguna cosa, però un home amb una càmera l'interromp ficant-se davant seu i preguntant-me qui sóc. No pot tenir més de trenta anys, però té els cabells d'un color platejat lluent.

—Perdona? —crido per damunt del soroll.

—Qui ets? —em torna a preguntar.

—En Mark —dic—. Per què?

—Fas de model?

Quan ho sent, en Ryan fa una rialleta.

—No! —contesto.

—Doncs n'hauries de fer! —diu l'home.

Jo penso que no pot anar de debò, però aleshores es treu una targeta i me la dóna. Abans que pugui dir res més, esclata un flaix. Encara estic parpellejant enlluernat quan el fotògraf em toca el canell i em diu que li enviï un correu electrònic. Aleshores torna a desaparèixer entre la multitud.

—Què era, això? —pregunto a en Ryan.

—A mi m'ho dius? —respon ell—. Em temo que ara mateix sóc invisible. O almenys sóc invisible per als fotògrafs de moda famosos.

En Ryan és igual de guapo que jo, però dir-li una cosa així seria trencar les normes.

Deixo caure la targeta a terra i dic:

—Bé, és igual.

En Ryan s'ajup, l'agafa i me la torna.

—Guarda-te-la de record —diu—. Vull dir, tampoc no és que n'hagis de fer res, oi?

—Qui sap?

—Diguem que fins ara la història m'ho demostra.

No és cap mentida. Sóc tímid. De vegades, tan tímid que fa mal. I resulta especialment dolorós quan algú m'ho recorda.

—Podem mirar una mica més? —pregunto—. I potser ballar una mica?

—Ja saps que no ballo.

El que vol dir és que no balla quan hi ha gent mirant. Va ser

l'excusa que va posar quan vaig voler que anéssim junts al ball de gala de tercer. Per a nosaltres hauria sigut un gran pas, i em va mirar com si li hagués proposat que ens ho muntéssim en un aquari ple de taurons. Amb els seus pares veient-ho. En lloc de dir que no podíem anar junts al ball perquè volia que això nostre fos un secret, ho va embolicar amb un rebuig general a ballar. Jo sabia que no em faria passar per la humiliació de veure com hi anava amb una altra persona; aquella comèdia, almenys, no la intentaria. Però tampoc no hi volia anar amb mi.

Vaig acabar quedant-me a casa. En Ryan va venir i em vaig pensar que estava disposat a compensar-m'ho, però en canvi vam acabar mirant *Pous d'ambició*. I després va marxar.

Puc entendre que no vulgui ballar davant de tothom que coneixem. Sóc conscient que això és una cosa molt grossa. Però tenia l'esperança que aquí seria diferent. Esperava que el fet d'estar entre tots aquells desconeguts contents al Happy Happy canviaria les coses.

—Au, va —li dic, intentant que soni com si no hi donés importància—. És la Setmana de l'Orgull!

Els ulls d'en Ryan, però, ja són en un altre lloc. Li segueixo la mirada i trobo un estudiant universitari guapet amb ulleres de Clark Kent i una samarreta blava senzilla amb un petit estrip a l'espatlla esquerra. Seria la nineta dels ulls de qualsevol rata de biblioteca; és molt més el tipus d'en Ryan del que jo pugui arribar a ser mai. S'adona que en Ryan el mira... i llavors s'adona que jo també el miro i em torna la mirada a mi en lloc d'en Ryan. Aparto ràpidament la vista.

—Jo l'he vist primer —murmura en Ryan.

Penso que potser fa broma, però tinc una sensació a la boca de l'estómac que em diu que no. Aleshores diu:

—Renoí.

Torno a aixecar la vista i el nostre Clark Kent de llibreria independent envolta amb els braços un noi que porta una gorra d'esquí encara que estiguem al juny. El noi de la gorra s'hi repenja perquè li faci un petó i en Clark compleix amb alegria. Si això fos un manga, tot de globus en forma de cor els estarien sortint dels caps.

—Per molt que li hagin posat Happy Happy, a mi no em fa gens feliç —diu en Ryan—. Més aviat el trobo depriment depriment. M'has promès que ens ho passariem bé. Com?

Aquell havia sigut el meu gran argument: «Ens ho passarem bé». El que no vaig afegir era que trobava que la idea de sortir d'amagat de casa meva, anar a buscar el tren sense fer soroll i venir a la ciutat, on no ens coneix ningú, seria... romàntica, suposo.

Durant el trajecte d'anada, ha estat gairebé així, gairebé com si fos una aventura que compartíem. Li he tocat la cama amb la meva i no s'ha apartat. Hem estat asseguts al tren fent broma i imaginant-nos la cara que faria la meva mare si truqués a casa del Ryan i li diguessin que no hi som. (La meva mare es disgusta quan hi ha un coixí fora de lloc al sofà.) Jo pensava que la gent que ens mirés veuria una parella, i per mi era com una mena de confirmació.

Ara suposo que semblen dos amics. Segurament semblo el segon d'en Ryan.

—Vull una copa —diu ell.

—T'enganxaran —li recordo.

—No, i ara. Tingues una mica de fe. Alguns no som en Timmy Tímid.

El segueixo quan es fica entre la gentada i s'obre camí cap a la barra. Em pregunto què passaria si ara m'aturés, si deixés que la gent omplís l'espai entre nosaltres. Se n'adonaria? Tornaria enre-re apartant els altres per trobar-me? O aniria tirant, perquè allà davant hi ha la seva destinació i no jo?

Vacil·lo un moment, i just llavors m'agafa la mà. Com si notés els meus dubtes. Com si no necessités girar-se per saber exactament on sóc. Com si tot el que hem passat almenys hagués construït aquesta connexió, aquesta mena de pont.

—Queda't amb mi —diu.

I jo ho faig. I quan arribem al taulell, torna en Ryan l'Encisador. El seu estat d'ànim perd tots els matisos foscos. Quan el cambrer se'ns acosta, en Ryan escampa les paraules com si sabés que entraran surant a les orelles de tothom que les senti. El cambrer somriu; no pot evitar que li caigui bé en Ryan. Aquest és el noi

de qui em vaig penjar, quan ja feia uns vuit anys que érem amics. Aquest és el noi que va fer que volgués ser qui sóc. Aquest és el noi la confiança del qual no puc imitar.

El cambrer torna amb dues copes altes de xampany i no puc evitar posar-me a riure per la ximpleria de tot plegat. Encara que jo no begui, en Ryan em passa una de les copes.

—Només un glopet —diu—. Si no, no serà un brindis. Només dos trossos de vidre que topen.

Cedeixo i aixeco la copa. Brindem, i jo faig un glopet mentre que ell se la beu tota. Quan se l'ha acabat, li dono la meua perquè se l'acabi.

—Tant de bo visquessis una mica —diu quan ja no queden bombolles.

—Què vols dir? —pregunto, encara que aquesta conversa ja l'hàgim tingut abans.

—Res.

—No és res, alguna cosa deu ser.

—No, és justament que no és res.

—Què és justament no res?

—La teua capacitat de sortir i lluir-te.

No tinc ni idea de com és que això s'ha convertit en el tema de conversa.

—Però què dius? Que el fet de no poder acabar-me el xampany em converteix en... un què? En un Michael Mitjatita?

—No és només això —diu, i assenyala la gent amb la copa buida—. Aquesta sala és plena de nois atractius. Tu mateix ets un bon espècimen. Però ni tan sols mires al teu voltant. Ni ho intentes. Aquell paio t'ha donat una targeta que no faràs servir mai. D'altres no paren de mirar-te. D'aquí en podria sortir el que volguessis. Però no vols.

—Què voldries que fes? —Veig que al costat del seu colze hi ha un full d'inscripcions—. Que m'apunti al concurs de roba interior de mitjanit? Que balli damunt la barra?

—Sí! Això és exactament el que voldria que fessis!

—Per així poder trobar un tio i munta'ns-ho?

—O parlar. No em miris així: no som els únics adolescents

d'aquest local, ni de bon tros. El teu home perfecte podria ser aquí, ara mateix.

«Que no veus que ets tu?», vol preguntar la part de mi que hauria de saber millor què li convé. Però això també va contra les normes.

—Molt bé —dic, i abans que en Ryan pugui dir una paraula més, estiro el braç per sobre la barra i agafo el full. Li trec el bolígraf que sempre porta a la butxaca i escric el meu nom.

En Ryan es posa a riure.

—No pot ser. És impossible que arribis a fer una cosa així.

—Ja ho veuràs —dic, tot i que sé que té raó. Al vestidor del meu equip estic a gust, o amb en Ryan. Però en públic? En roba interior? Seria més o menys igual de probable que emportar-me una noia a casa.

Tot i això, una cosa és que jo tingui molt clar que no penso fer una cosa així, i una altra de molt diferent és que en Ryan ho tingui claríssim. Perquè com més insisteix que al final m'arronsaré, més ganes tinc de demostrar que s'equivoca. És diàfan que aquí hi ha dues vares de mesurar; perquè ell tampoc no ho faria per res del món. Però sóc jo el desafiat.

La renyina continua per aquest camí uns quants minuts més, i llavors és mitjanit i el DJ està dient a tots els participants en el concurs de roba interior que es dirigeixin a la barra. El cambrer posa tots els noms dins d'una perruca rosa cap per avall, i després crida el meu nom primer, seguit de nou noms més. Immediatament l'home que tinc al costat es comença a treure la roba, ensenyant un pit com una armadura d'acer i uns abdominals que semblen paper quadriculat. Crec que potser l'he vist nedar en uns Jocs Olímpics o potser són els calçotets en forma de banyador ajustat que em despisten. El cambrer diu que començarem d'aquí a un minut.

—O ara o mai —em diu en Ryan. Tal com ho diu, estic segur que ell aposta pel mai.

Em trec les sabates amb els peus. Mentre en Ryan em mira, bocabadat, em trec els texans i després els mitjons, perquè amb els mitjons posats quedaria ridícul. No em puc donar temps per pensar en el que estic fent. Se'm fa estrany, estar allà descalç enmig

d'un club ple de gent. El terra està enganxifós. Em passo la samarreta per damunt del cap.

Només porto roba interior. Estic envoltat de desconeguts. Em pensava que tindria fred, però en canvi és com si notés l'escalfor del club amb més intensitat. Tots aquells cossos omplint de baf l'aire. I jo, just al mig.

Tinc la sensació que no em reconec, i ja està bé.

El cambrer diu el meu nom. Li passo la samarreta a en Ryan i m'enfilo a la barra d'un salt.

El cor em batega tan fort que en sento el soroll.

La gent crida per animar-nos i el DJ fa sonar «Umbrella» de la Rihanna als altaveus. No tinc ni idea de què se suposa que he de fer. Estic dret dalt d'una barra de bar amb els meus bòxers vermells i blaus i em fa por tombar les begudes de la gent. La clientela em fa un favor i deixa els gots a terra i quan m'adono del que faig m'estic... movent. M'imagino ballant en calçotets a la meua habitació, perquè això sí que és una cosa que faig força sovint. Però no davant d'un públic. No amb persones que xiulen i criden. Faig girar els malucs, aixeco la mà enlaire i canto durant l'«ella, ella, eh, eh». Sobretot miro l'expressió de la cara d'en Ryan, que és de pur astorament. Mai no l'he vist somriure tant i amb tanta alegria. Mai no he tingut la sensació que estigués tan orgullós de mi. Xiscla tan fort com pot. L'assenyalo i li dedico un somriure tan gran com el seu. Ballo amb ell, encara que ell sigui allà baix i jo aquí dalt. Permeto que tothom vegi com l'estimo i ell no s'aparta avergonyit, perquè durant un moment no pensa en res d'això: només pensa en mi.

Ho absorbeixo tot. El món, des d'aquesta talaia, és bonic i boig alhora. Miro al voltant i veig tot de gent que s'ho passa bé: s'ho passa bé amb mi, o rient-se de mi o imaginant que s'ho passa bé amb mi. Parelles de tios i parelles de ties. Joves *skaters* i homes que semblen directors de banc que s'han agafat el dia lliure. Persones d'arreu del tapís divers que és la zona de la badia de San Francisco; n'hi ha moltes que ballen soles, i n'hi ha que comencen a tirar-me diners. Entre aquella multitud hi ha en Clark Kent, que em mira. Quan l'he vist, juraria que m'ha picat l'ullet.

Noto com la meva mirada torna a sentir l'atracció d'en Ryan. Noto com tot jo torno cap a ell. Però pel camí, hi ha una altra persona que em crida l'atenció. Abans de poder tornar amb en Ryan, mentre encara estic allà dalt en roba interior, pensant que és l'única persona de tot aquell local que sap qui sóc, veig una altra cara coneguda. És com si la cançó s'aturés un segon, i em quedo parat. Perquè, sí, segur que és ella. Aquí, en aquest bar gai, mirant-me ballar gairebé despullat damunt d'una catifa de bitllets de dòlar.

La Katie Cleary.

La noia de quart que seu al meu costat a càlcul.